

Paul Becue

7 augustus 2024 11:43

Mag het wat meer zijn? De Vlaamse Beweging ziet de onderhandelingen op federaal vlak met lede ogen aan. Stroop de mouwen op, ga met het scalpel tot op het bot en wees grondig in het zuiveren van de etterende Belgische wonde, roept Paul Becue, de voorzitter van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen op.

Van de oorspronkelijke partijprogramma's die de verkiezingen voorafgingen blijft niet veel over. Vlaanderen dreigt weer volop toe te geven om een Belgische regering mogelijk te maken. Daar moeten we voor eens en voor altijd geen genoeg mee nemen. Het mag best wat meer zijn, wat ons betreft.

De week rust die de politici zichzelf gunnen, is een moment waarop we de zaken toch even scherp willen stellen. Vlak na de verkiezingen leek alles in orde te komen. Franstalig België had wat rechtser gestemd. Voor de goegemeente was dat het signaal dat België zijn tweede adem had gevonden.

Maar men gaat er te gemakkelijk aan voorbij dat dit centrumrechtse stemgedrag lang niet de communautaire tegenstellingen kan overbruggen. Franstaligen zijn op dat vlak meer één en leven makkelijker de Belgische strijdleuze 'L'union fait la force' na dan de Vlamingen. Links- of rechtsgezind, dat maakt op dat moment niet uit.

‘Zestig procent Vlamingen is in dit land een minderheid als het over besluitvorming gaat’.

De Vlamingen hebben nooit gebruikgemaakt van hun financiële macht, noch van hun getalsterkte. Zestig procent is in dit land een minderheid als het over besluitvorming gaat. We hebben ons de grendelmechanismen in 1970 laten opleggen als compensatie voor meer (culturele) autonomie. Een totaal ondemocratisch idee dat alleen maar kan worden gewijzigd via een tweederdemeerderheid en een meerderheid in elke taalgroep.

En naast de alarmbelprocedure kan elke gemeenschap in dit land nog een belangenconflict inroepen, waardoor Vlamingen opnieuw volledig aangewezen zijn op de goede wil van de Franstaligen. En als het over

belangen gaat, valt meestal op weinig goodwill te rekenen. Vandaar dat de Franstaligen grotere pleitbezorgers zijn voor het unitaire België dan voor het verantwoordelijkheidszin oproepende (con)federalisme.

Overzicht

Onze oproep aan de Vlaamse onderhandelaars is deze keer de kracht van het getal te gebruiken. Niet alleen de kracht van onze meerderheid in dit land, maar ook ons economisch en financieel overwicht. Wijlen professor Theo Peeters zag in 1980 al in dat het financieringsstelsel de centrale pijler is waarop een goed werkende federale staatsstructuur steunt. Zo'n financieringsstelsel bestaat uit drie pijlers:

- fiscale autonomie voor elke deelstaat,
- verantwoordelijkheid voor het fiscaal-financieel evenwicht op elk bestuurlijk niveau en
- een billijke interregionale welvaartsspreiding via solidariteitsmechanismen die weliswaar doorzichtig en vooral omkeerbaar zijn.

Als Peeters dat in 1980 al zei, dan is daar vandaag niet veel van in huis gekomen. De deelstaten worden grotendeels gefinancierd door dotaties wat zeker niet leidt tot responsabilisering. De Franstaligen verdedigen federale belastingen omdat ze op die manier boven hun stand kunnen leven. Er is via dit federale systeem geen enkele behoefte om de boekhouding grondig en structureel te herschikken.

‘De Franstaligen verdedigen federale belastingen omdat ze op die manier boven hun stand kunnen leven’.

Dat blijkt vandaag des te pijnlijker uit de slechte begrotingscijfers van het Waals Gewest en de Franstalige Gemeenschap en bij uitbreiding van de Belgische federale rekening. Het is het gevolg van de tweespalt tussen enerzijds het uitgavenfederalisme en anderzijds het inkomstenunitarisme.

Stinkende wonden

Het mag voor ons best wel wat méér zijn. Méér verantwoordelijkheden voor de deelstaten via homogene bevoegdheidspakketten en méér autonomie waarin we samen beslissen wat we samen nog willen doen. De Vlaamse Beweging heeft zich altijd verzet tegen halfslachtige oplossingen die steevast Belgische compromissen werden gedoopt. Zachte heelmeeesters maken stinkende wonden.

De oproep aan de Vlaamse onderhandelaars in deze week van platte rust is voor ons dan ook duidelijk: stroop de mouwen op, ga met het scalpel tot op het bot en wees grondig in het zuiveren van de etterende wonde. Onze financiële macht is het zwaard van Damocles boven de solidariteitsmechanismen waarop de Franstaligen rekenen. Gebruik die macht indien nodig. Al de rest is een pleister op een houten been en meer van hetzelfde. En van dat meer moeten we niets hebben.